

земята. Петре, ела да приемеш венеца на прадедите си.

Петър - Това, което заедно сме подели, пак двамата ще го завършим.

Асен - Българи, настана времето, което чакаме от сто и петдесет години. Нека вдигнем оръжие и прогоним неприятелите, притеснителите наши. Ромеите са улигани в борбата с норманите, а куманите отвъд Истъра ни обещаха помощта си. Братя, бъдете твърди като елмаз в този съдбоносен час. Не вярвайте на ромейските клевети, не слушайте молбите им, не се прелъстявайте от златото им. Защото само с тях, а не със сила те могат да ни надвият.

Гласове от народа: "Няма да могат!", "Не продаваме ние народността си!", "Да живеят Петър и Асен!", "Да живее българското царство!", "Бодете ни на бран! Бодете ни!". Всички излизат. Задъхан влиза Калоян.

Гамара - Синко, ти къде?

Калоян - Където отиват братята ми. На бран!

Гамара - Млад си още, чедо. Ако братятата ти не се върнат, кой ще ги замести?

Калоян - Ние тримата ще се върнем с победа! Благослови ме, майко!

Гамара - Бъди благословен, чедо!

Излиза насълзена. Калоян коленичи пред иконата.

Калоян - Ти дойде, всепобеднико, както беше обещал. Погледни ме в очите! Пред теб стои не момче, а мъж. Много натежаха неправдите на ромеите. Ти не можеш да закриляш тиранията. Благослови ме! Благослови оръжието ни! А аз ти давам клетва цял живот да посветя за доброто на моя народ. Клетва ти давам никой враг да не посмее да вдигне ръка над